

Tash

PLATOUL DE NORD, PITORIA

— Totul e pregătit?

— Nu. Aceasta e o plăsmuire a imaginației tale, iar eu am stat toată ziua degeaba mâncând miere.

Tash ajusta frânghia astfel încât capătul înnodat al acesteia să fie la o lățime de palmă deasupra fundului gropii.

— Puțin mai jos, a zis Gravell.

— Nu am orbul găinilor!

— Trebuie să verifici.

Tash s-a răsucit spre Gravell.

— Știu ce am de făcut!

Gravell devenea întotdeauna serios și cusurgiu la această etapă și de-abia acum i-a trecut prin minte lui Tash că asta se întâmpla pentru că era înspăimântat. Și lui Tash îi era teamă, dar nu o ajuta deloc să știe că nici Gravell nu era departe de a se scăpa în pantaloni.

— N-ai emoții, nu-i așa? a întrebat ea.

Gravell a mormăit:

— De ce-aș avea emoții? Pe tine te va prinde prima. Până când termină cu tine, eu voi fi dispărut de multă vreme.

Era adevărat, desigur. Tash era momeala. Ea îl ispitea pe demon ca să intre în capcană și Gravell îl ucidea.

Tash avea treisprezece ani și fusese momeală pentru demoni de când Gravell o cumpăraseră de la familia ei, cu patru ani în urmă. Apăruse într-o zi cu soare, cel mai mare și mai păros om pe care-l văzuse vreodată, zicând că auzise că au o fată care e o alergătoare excelentă, și-i spusese că-i va da cinci copeici dacă poate ajunge până la copaci înainte ca harponul să atingă pământul. Tash s-a gândit că e o șmecherie la mijloc – nimeni n-ar plăti s-o vadă alergând, iar cinci copeici era o sumă enormă –, dar a făcut-o oricum, în special ca să arate tuturor că putea. Nu știa sigur ce va face cu banii – nu avusese niciodată mai mult de o copeică și trebuise s-o ascundă înainte să i-o ia frații ei. Dar nu era cazul să-și facă griji pentru asta: în acea după-amiază a plecat cu Gravell. Acesta i-a dat tatălui ei zece coroane în schimbul ei, după cum i-a mărturisit mai târziu.

— Un pic cam scump, a necăjit-o el.

N-a fost de mirare că tatăl ei zâmbise când Tash plecase.

Gravell era acum familia ei, ceea ce, în mintea lui Tash, era mult mai bine decât prima sa familie. Gravell nu o bătea, rareori o ținea înfometată și, deși uneori îi era frig, aceasta era natura muncii ei. Și încă din prima zi, Gravell îi dăduse cizme. Da, în comparație cu existența ei anterioară, viața alături de Gravell era una trăită

în lux și prosperitate. Banii obținuți din vânzarea fumului de demoni erau suficienți, deși demonii erau rari și primejdioși. Întregul proces de ucidere a demonilor și de vânzare a fumului era ilegal, dar oamenii șerifului nu-i deranjau dacă erau discreți. Gravell și Tash de obicei reușeau să prindă patru sau cinci demoni pe sezon, iar banii durau tot anul; când erau în orașe stăteau la hanuri, dormeau în paturi adevărate, se îmbăiau și, partea cea mai bună dintre toate, Tash avea cizme. Două perechi acum!

Tash își iubea cizmele la nebunie. Cizmele ei obișnuite, de zi cu zi, erau făcute din piele groasă, cu talpă solidă. Erau bune pentru mers și cățărat și nu o rodeau câtuși de puțin. Nu avea bășici și mirosul lor i se părea plăcut. Miroseau mai mult a piele decât a izul de transpirație stătută ce izvora din cizmele lui Gravell. A doua pereche de cizme a lui Tash, cea pe care o purta acum, o primise când se aflau în Dornan, cu câteva luni în urmă. Acestea erau cizmele ei de alergat și i se potriveau perfect. Aveau țepi ascuțiți de metal pe tălpi ca să se poată prinde cu putere și să accelereze cât mai tare. Gravell le inventase designul și chiar plătitise pentru ele – două coroane, un preț imens pentru o pereche de cizme. Când le-a încălțat pentru prima oară, Gravell a zis:

— Ai grijă de ele și ele vor avea grijă de tine.

Tash a avut grijă de ele și refuza categoric să fie nerecunoscătoare, dar ce-și dorea, ce voia mai mult decât orice altceva în lumea asta erau cizmele acelea până la gleznă pe care credea că Gravell i le va cumpăra când acesta i-a spus că îi va face un cadou cu totul și cu totul special. Văzuse acele cizme înalte până la gleznă în vitrina

cizmarului din Dornan și i-a pomenit de ele lui Gravell de câteva ori. Erau cele mai frumoase și delicate cizme de piele întoarsă, de culoare gri-deschis, atât de moi și de fine încât păreau făcute din urechile unui iepuraș.

Când Gravell i-a arătat cizmele cu țepi și i-a spus cum îi venise ideea, fetei i s-a părut că se descurcase bine când trebuise să pară încântată. Tash și-a spus să nu fie dezamăgită. Totul avea să se rezolve până la final. Cizmele cu țepi îi vor ajuta la vânătoare și cu banii obținuți de pe urma demonului ucis va putea să-și cumpere singură cizmele gri de piele întoarsă.

Și, în scurt timp, aveau să prindă primul lor demon.

Gravell a găsit bârlogul demonului după numai o săptămână. A săpat groapa, deși în prezent Tash instala și verifica mecanismul de evadare și, de fapt, nu-l lăsa pe Gravell să se apropie de el.

Gravell o învățase pe Tash să aibă grijă, să verifice și să răsverifice totul. Fata a făcut acum o alergare de probă: a mers înapoi o sută de pași de la groapă, apoi a alergat printre copaci, accelerând acolo unde era puțină zăpadă pe jos, până în micul luminiș, unde omătul era mai adânc, dar ea îl călcase în picioare ca să-l uniformizeze, astfel că stratul de zăpadă se întărise și devenise o crustă. Acum Tash fugea cu viteză maximă, forțându-și picioarele, aplecându-se înainte, în vreme ce țepii îi confereau aderența necesară, fără să-i stânjenească înaintarea, apoi sărea peste marginea gropii, lovind pământul înghețat cu un scrâșnet, amortizând căderea cu genunchii, dar ridicându-se imediat și alergând până la capăt. Apoi misiunea ei era să aștepte.

Să aștepte. Aceasta era cea mai grea parte. Acesta era momentul când te puteai scăpa în pantaloni, când min-tea îți striga să înșfaci frânghia, dar nu puteai face asta pentru că trebuia să aștepți ca demonul să coboare. Și doar când acesta se afla în coborâre, exact când atingea fundul gropii și urla și țipa și dădea să te apuce, puteai să înșfaci frânghia și să eliberezi mecanismul cu scripete.

Tash a tras de frânghie, agățându-se de ea cu toată greutatea. Piciorul ei drept apăsa pe cel mai jos și cel mai gros dintre noduri. Trapa de lemn a cedat și Tash a zburat în sus, la fel de firesc și de leneș ca un căscat, atât de echilibrată încât degetele ei de-abia atingeau frânghia. În punctul maxim al zborului său s-a oprit, suspendată în aer, s-a înclinat înainte și și-a întins brațele după brad, ca să îmbrățișeze crengile. A rămas acolo, apoi a alunecat în jos. Un con i-a zgâriat fața și a aterizat îngropându-se până la genunchi în troianul de zăpadă pe care-l adunase acolo.

Tash s-a întors să rearanjeze capcana. În jurul gropii erau pământ și urme pe picioare; trebuia să-și curețe partea de jos a cizmelor ca să se asigure că acestea nu se vor îmbiba cu noroi.

— Sângerezi.

Tash și-a pipăit obrazul și a privit sângele de pe vârful degetelor ei. Demonii deveneau mai agitați când simțeau mirosul sângelui. Fata și-a lins degetele și a spus:

— Hai s-o facem și pe asta.

A luat frânghiile și a așezat scripetele la loc, mulțumită că făcuse totul așa cum trebuie. Scripetele mergea extrem de bine. Groapa era bine făcută. Gravell o săpase

pe durata a trei zile, făcând-o lungă, îngustă și adâncă, iar noaptea trecută el și Tash turnaseră apă peste marginile abrupte până când a ajuns de două palme adâncime pe fund. Apa se prefăcuse într-un strat tare și neted de gheață. Încă era posibil să ieși cățărându-te din groapă – demonii erau buni la cățărat –, iar Gravell încercase, de-a lungul anilor, diferite moduri de a căptuși și pereții gropii cu gheață, dar niciunul nu avusese un prea mare succes. Așa că urmau să facă același lucru pe care Gravell îl făcea de fiecare dată, adică să mânjească pereții gropii cu un amestec de sânge și măruntaie de animal. Mirosea puternic și dezgustător și era suficient să distragă și să deruteze demonul, dându-i lui Gravell timp să-și arunce harpoanele. Avea cinci harpoane lungi, deși de obicei îi erau suficiente trei ca să ucidă demonul. Erau special făcute, fiecare cu un vârf de metal și dinți ca să nu se poată desprinde. Demonul urla și țipa. Zgomotul era oribil și Tash trebuia să-și reamintească întotdeauna că demonul o va răni în cele mai urâte feluri posibile dacă va pune gheara pe ea.

Tash a ridicat privirea; soarele era încă sus pe cer. Vânătoarea de demoni avea loc la finalul zilei. Își simțea stomacul strângându-i-se de emoție. Voia pur și simplu să se termine mai repede. Gravell trebuia să mânjească pereții gropii, apoi să se ascundă în tufișurile din apropiere și să stea la pândă. Doar când îl va vedea pe demon sărind în groapă va ieși din ascunzătoare, cu harpoanele în mână. Sincronizarea era totul și ei făcuseră deja din asta o artă. Însă Tash era cea care își risca viața, Tash era cea care ademenea demonul, Tash era cea care trebuia să știe

când să înceapă să alerge ca să atragă demonul după ea, Tash era cea care trebuia să-l întreacă pe demon, să sară în groapă și, chiar în ultimul moment, să înșface frânghia ca să fie trasă afară.

E adevărat, demonul putea ocoli groapa și-l putea ataca pe Gravell. Asta se întâmplase o singură dată în cei patru ani de când vânau demoni împreună. Tash nu era sigură ce se petrecuse în acea zi și Gravell nu vorbea despre asta. Ea sărise în groapă și așteptase, dar demonul nu venise după ea înăuntru. Îl auzise pe Gravell strigând; apoi urmasse un urlet pițigăiat de demon, după care tăcere. Nu știuse atunci ce trebuie să facă. Dacă demonul era mort, de ce nu striga Gravell după ea să iasă de-acolo? Urletul însemna că demonul fusese rănit? Sau fusese urletul pe care-l scosese când îl atacase și-l ucisese pe Gravell? Apoi oare demonul tăcuse pentru că se înfrupta cu trupul lui Gravell? Oare ar fi trebuit să fugă în timp ce demonul îi bea sângele lui Gravell? Așteptase și ridicase privirea la cerul de deasupra pereților gropii și își dăduse seama că voia să facă pipi. Și să plângă.

Așteptase, ținându-se de frânghie, dar era prea înspăimântată ca să se miște. În cele din urmă a auzit ceva, un foșnet în zăpadă și pe Gravell strigând:

— Ai de gând să ieși de-acolo anul ăsta?

Iar Tash încercase să dea drumul scripetelui, dar mâna îi era atât de înghețată și îi tremura atât de tare, încât i-a luat ceva timp, iar Gravell deja o înjura. Când a ieșit, a rămas surprinsă să constate că Gravell nu fusese deloc rănit. Bărbatul a râs când ea i-a zis:

— N-ai murit.

Gravell a tăcut și apoi a zis:

— Demoni afurisiți.

— De ce n-a intrat în groapă?

— Nu știu. Poate m-a văzut. M-a mirosit. A simțit ceva... ce-or simți ei.

Demonul zăcea la cincizeci de pași distanță de groapă, cu un singur harpon înfipt în trup. Fugise Gravell sau demonul fugise? Întrebase asta și tot ce spusese Gravell fusese:

— Amândoi am fugit, la naiba.

Celelalte harpoane erau înfipte în pământ în diverse puncte din jurul lor, ca și cum Gravell le aruncase și ratase. Gravell a clătinat din cap, zicând:

— Ca și cum aș fi încercat să prind cu harponul o viespe uriașă.

Demonul nu era cu mult mai mare decât Tash. Era foarte subțire, numai tendoane și piele, fără vreun strop de grăsime; îi amintea lui Tash de fratele ei mai mare. Pielea lui era mai închisă ca roșul și portocaliul obișnuit, culorile crepusculare ale demonilor mai mari. În decursul unei zile urma să putrezească și să se topească, cu un miros puternic, de pământ. Când dispărea de tot nu lăsa nici măcar o pată pe locul unde fusese. Nu era niciun pic de sânge; demonii nu aveau sânge.

— Ai luat fumul? întrebase Tash.

— Nu. Am fost puțin ocupat.

Fumul a ieșit din demon după ce acesta a murit. Tash s-a întrebat cu ce fusese ocupat Gravell, dar știa că acesta fusese cât pe ce să moară și a văzut că încă-i tremurau mâinile. Și-a imaginat cum Gravell îl ucisese pe demon

și cum încercase pesemne să țină sticla pentru a prinde fumul, dar mâinile îi tremurau prea tare.

— A fost frumos?

— Foarte. Movuliu. La început a fost puțin roșu cu portocaliu, apoi violet până la sfârșit.

— Violet!

Tash își dorea să fi văzut asta. Nu aveau ce arăta din toată munca lor, după săptămâni de filare urmate de zile întregi de săpături și alte pregătiri. Nu aveau nimic de arătat în afara vieților lor și a poveștilor despre frumusețea fumului de demon.

— Povestește-mi mai multe despre fum, Gravell, zisesese Tash.

Iar Gravell i-a povestit cum se revărsase din gura demonului – după ce făptura se oprise din țipăt.

— De data asta n-a fost mult fum, a adăugat Gravell. Un demon mic. Tânăr poate.

Tash a dat din cap. Au aprins un foc ca să se încălzească și dimineața au privit cum trupul demonului se micșorează, apoi au plecat să găsească altul.

Demonul de astăzi era primul din acest anotimp. Nu vânau iarna, căci era prea greu, zăpada era prea adâncă și frigul îngrozitor. Ajunseseră pe Platoul de Nord după ce stratul gros de omăt începuse să se topească. Primăvara venise, apoi iarna se întorsese preț de alte câteva săptămâni, așa că prin unele cotloane umbroase stratul de zăpadă era în continuare gros. Gravell găsisese bârlogul demonului și stabilise cel mai bun loc pentru groapă. Acum Gravell a lăsat oala cu sânge și măruntaie în groapă și a coborât pe scară ca să mânjească pereții. Tash nu

era obligată să facă asta; Gravell nu i-o ceruse niciodată – era treaba lui și se mândrea cu ea. N-avea de gând să dea cu piciorul la săptămâni întregi de muncă dând-o în bară cu această ultimă misiune.

Tash s-a așezat pe desaga ei, așteptând. Și-a înfășurat o blană în jurul corpului și s-a holbat la copacii din depărtare, încercând să nu se mai gândească la demoni și la groapă. Așa că se gândea la ce urma după aceea. Urmau să meargă la Dornan și să vândă acolo fumul de demon. Negoțul cu fum era ilegal – orice avea legătură cu demonii era ilegal; era ilegal chiar să pui piciorul pe teritoriul demonilor – dar asta nu însemna că nu erau câțiva inși, ca ea și Gravell, care îi vânau. Și cu siguranță nu-i oprea pe oameni din a-și dori să cumpere fumul de demon.

Și după ce-și va primi partea de bani își va putea cumpăra cizmele. Dornan se afla la o săptămână de mers pe jos, dar călătoria era ușoară și se vor bucura de căldură, odihnă și hrană gustoasă înainte de a se reîntoarce pe platou. Tash l-a întrebat odinioară pe Gravell de ce nu aduna mai mult fum și de ce nu ucidea mai mulți demoni, adăugând:

— Southgate a spus că Banyon și Yoden prind de două ori mai mulți decât noi în fiecare an.

Însă Gravell i-a răspuns:

— Demonii sunt răi, dar la fel e lăcomia. Am adunat suficient.

Iar viața era destul de bună, atâta timp cât Tash alerga iute.

În cele din urmă, Gravell a ieșit din groapă, a ridicat scara și a ascuns restul lucrurilor. Tash și-a mutat desaga

înspre copaci. Acestea fiind făcute, nu mai era nimic altceva de pregătit. Gravell a făcut înconjurul gropii pentru ultima oară, mormăind ca pentru sine:

— Da. Da. Da.

S-a dus spre Tash și i-a zis:

— Bine atunci.

— Bine atunci.

— Să n-o dai în bară, domnișorică.

— Nici tu.

Și-au lovit pumnii mâinii drepte.

Cuvintele și salutul cu pumnul erau un ritual de-al lor pentru noroc, deși Tash nu prea credea în noroc și era destul de convinsă că nici Gravell nu credea, dar nu avea de gând să pornească la vânătoare de demoni fără tot sprijinul pe care-l putea primi.

Soarele coborâse pe cer și curând avea să fie la același nivel cu copacii, cel mai bun moment să ademenești demonul afară. Tash a alergat spre nord, prin pădurea rară, spre luminișul pe care ea și Gravell îl găsiseră cu zece zile în urmă. Mă rog, Gravell îl găsise. Acesta era adevăratul lui talent. Să sape gropi și să le mânjească cu măruntaie putea oricine; abilitatea de a ucide demoni cu harpoanele se datora dimensiunii și forței sale fizice, însă ceea ce-l făcea cu adevărat special pe Gravell erau răbdarea, abilitatea sa instinctivă de a găsi locul unde sălășluiau demonii. Acestora le plăceau scorburile puțin adânci de pe pământ plat, nu foarte aproape de copaci, unde se aduna ceața. Le plăcea frigul. Le plăcea zăpada. Nu le plăceau oamenii.

Tash obișnuia să-l întrebe pe Gravell diverse lucruri despre demoni, dar acum probabil că știa la fel de multe

ca oricine altcineva despre ceva ce provenea dintr-un alt loc. Și ce mai loc era acesta. „Nu era de pe acest pământ“, și-a spus ea, „sau poate era prea mult de pe acest pământ, de pe pământul străvechi.“ Tash zărise acolo jos tărâmul demonilor: aceasta era misiunea ei. Să ademenască demonul și să-l scoată din adâncuri, să se aventureze înăuntru, unde nu avea voie să intre, unde oamenii nu se duceau niciodată. Iar demonii puteau s-o ucidă pentru că îndrăznise să vadă lumea lor, o lume întunecată, aflată în grea suferință. Nu era întuneric, de fapt, ci un alt fel de lumină; lumina era roșie, iar umbrele și mai roșii. Nu existau copaci sau plante, doar stânci roșietice. Aerul era mai cald, mai gros și apoi mai erau și acele sunete.

Tash a așteptat până când soarele a coborât pe jumătate în spatele dealului, iar cerul era roșu-portocaliu doar în acea zonă. Ceața se aduna în spațiile mici și pustii. Se forma și în văgăuna demonului ei. Văgăuna era puțin mai adâncă decât celelalte scorburi și denivelări din jur, dar, spre deosebire de celelalte, nu avea zăpadă în ea, iar de data aceasta ceața căpătase o nuanță roșiatică, datorată poate apusului. Însă Tash știa adevărul.

Fata s-a apropiat încet, pe furiș, și a îngenuncheat la buza văgăunii. S-a aplecat în spate să-și curețe cu degetele țepii de pe tălpile cizmelor, scoțând de-acolo mici cocoaloase de pământ. Și-a așezat mâinile pe sol și și-a răsfirat degetele, pipăind pământul, care nu era cald, dar nici înghețat bocnă – acesta era hotarul tărâmului demonului.

Și-a încordat degetele picioarelor și a tras o gură de aer ca și cum s-ar fi pregătit să se scufunde, ceea ce,

într-un fel, era adevărat. Tash și-a lăsat capul în jos și, cu ochii deschiși, și-a împins capul înainte, măturând solul cu pieptul, de parcă ar fi adulmecat în văgăună, pe sub o perdea, în lumea demonului.

Uneori reușea din două sau trei încercări, dar azi i-a ieșit din prima.

Tărâmul demonilor s-a întins în fața ochilor ei, văgăuna transformându-se abrupt într-un tunel, dar acesta nu a fost singurul lucru diferit de lumea oamenilor. Aici, în lumea demonilor, culorile, sunetele și temperatura erau diferite, ca și cum s-ar fi uitat într-un cuptor printr-o bucată de sticlă colorată. Era greu să descrii culorile, dar era de-a dreptul imposibil să descrii sunetele.

Tash s-a uitat de cealaltă parte a văgăunii roșii, la gura tunelului, iar acolo, în punctul cel mai de jos, era ceva violet. Un picior?

Apoi a înțeles ce vedea și a observat că el – demonul – era întins pe burtă, cu un picior în afară. Tash i-a deslușit trunchiul, un braț și capul. Avea formă umană, dar nu era om. Avea pielea fină și mușchi frumos definiți, violeți și roșii, cu dungi portocalii, înguste și lungi. Părea tânăr. Ca un adolescent slăbănog. Stomacul i se mișca lent cu fiecare răsuflare. Dormea.

Tash își ținuse respirația în tot acest timp și acum a expirat tot aerul dinăuntru ei. Uneori era tot ce trebuia să facă: răsuflarea ei, mirosul ei puteau atrage atenția demonului.

Acest demon nu se mișca.

Tash a tras aer în piept, simțind aerul fierbinte și uscat. A rostit strigătul ei obișnuit:

— Sunt aici, demone! Te văd!

Dar vocea ei nu suna la fel aici. Aici, cuvintele nu erau cuvinte, ci un zăngănit de cinele și de gonguri.

Capul demonului s-a înălțat și s-a răsucit lent spre Tash. Un picior s-a mișcat, îndoindu-se de la genunchi, cu talpa ridicându-se în aer, total relaxat în ciuda faptului că fusese invadat. Ochii demonului erau violeți. S-a uitat la Tash și a clipit. Avea piciorul tot în aer și era în continuare nemișcat. Apoi și-a aruncat capul pe spate, și-a lăsat piciorul în jos, și-a deschis gura și și-a întins gâtul urlând.

Un zăngănit i-a umplut urechile lui Tash când demonul a țâșnit înainte, cu gura violet deschisă, dar Tash țâșnise și ea, înfigându-și țepii în pământ și răsucindu-se în aer într-o săritură care a ajutat-o să iasă din lumea demonului și să ajungă iar pe buza văgăunii, înapoi în lumea oamenilor.

Apoi a luat-o la goană.